

Virgil Mazilescu

kérlek beatrice randizz velem

*kérlek beatrice randizz velem
kérlek bár pont ezt nem kellene
holnap este a vega csillagban*

*egy fehér egyszerű könnyed felsőben
nyakkendő nélkül és versek vagy más
születésüktől fogva szép dolgok felidézése nélkül
mint amilyen a felsőm oly egyszerűen
fogok leszállni a 709-es villamosról
gomblyukamra láng lesz tűzve
tenyeremben gyíkporonty
hogy nyomban megismerhess*

*kérlek beatrice kérlek beatrice kérlek
amelyik emberi órában te akarod
holnap este a vega csillagban*

valakinek a világon szüksége van rám

*valakinek a világon szüksége van rám
szerelmem ha szükséged van rám
ó szerelmem ha szükséged van rám
gondolj rám
a legmegalázottabb térségben
én halott megcsókoltalak*

*mindenki rejtse angyalát
a zsebébe
mint a vásáron mint
némafilmes moziban
lehet hogy a lom és a fülek közül feltör a repülés
ejnye hagyjuk már nyamvadt jelkép leszünk
és minden közül a lehetetlen szög*

én halott megcsókoltalak

első mese stefánának

*a macska kinyitja az ablakot megint
a zöld és friss macska olyan mint a fű
és beoson az üres szobába
és a gazdája lábához simul*

*aludj csak az álom majd a világról elragad
megmosdat és megfésül és megoszt
a szegény gyerekeknek el is felejtettelek*

*és az eső kinyitja az ablakot megint
a zöld és friss eső olyan mint a fű
és beoson az üres szobába
és a gazdája lábához simul*

*aludj csak az álom majd a világról elragad
megmosdat és megfésül és megoszt
a szegény gyerekeknek el is felejtettelek*

*és a halál kinyitotta az ablakot finoman
a zöld és friss halál olyan mint a fű
és beosont az üres szobába
és a gazdája lábához simult*

hallani fogod újra: légy a szívem

*hallani fogod újra: légy a szívem
egyszerű: csupán felfedsz néhány csatornaaknát
amely megszokásból nem vezet már sehova
majd felgyújtod ruháidat*

*egy hevesen kigombolt bőr
ember még
de holnap holnapután már csak tanúskodó nyoma lehet hogy
emlék
és öccse a káosz: és mint kisebb óriás a szív és
tehát tehát te leszel a második szívem
húzódj közelebb*

*mindezekre mi lesz a válaszod? szó nélkül
fogod elhagyni a várost éjszaka
hiányod: heg egy légfalon
zsugorodik szüntelen*

Virgil Mazilescu (Corabia, 1942 – Bukarest, 1984) költő, esszéista, műfordító, az „esztétikai onirizmus” nevű román irodalmi irányzat jelentős képviselője. 1957-ben a fővárosba költözik, 1964-ben ott szerez alapszakos bölcsészdiplomát. Folyóiratban 1966-ban (a craiovai *Ramuriban*), kötetben pedig 1968-ban mutatkozik be. Munkássága, bár nem nevezhető mennyiséginek, minősége által hódított teret.

Mihók Tamás fordításai